

[Winnie Russell.]

små, dårlige og saneringsmodne lejligheder i byområderne til ejerlejligheder, ofte til en pris, som de ikke var værd.

I fremsættelsestalen til det radikale forslag drages nogenlunde samme konklusion. Desværre er jeg imidlertid ikke sikker på, at resultatet alligevel ville blive som tidligere nævnt, hvis de radikale liberaliseringstanker føres ud i livet. Et kvalitetskriterium forekommer mig at være alt for vidtgående, for hvor ofte har vi ikke set fikse spekulanter og smarte moderniseringsekspertes måle op til badeværelse i et køkkenskab og indlægge centralvarme i den lille toværelses, med det resultat at ejendommen nu pludselig vil opfylde de krav, som man i det radikale forslag stiller som nogle af betingelserne for, at en ejendom kan udstykkes til ejerlejligheder. Her vil en kommunalbestyrelse nemlig ikke kunne give afslag, som det radikale forslag er udformet. Dertil kommer, at jeg tvivler på, at alle kommuner vil være i stand til at opfylde de tilsynskrav, som forslaget vil kræve.

Men alt i alt forekommer forslaget mig som sagt at være i strid med boligforliget, ligesom det i den nuværende udformning ikke vil kunne få socialdemokratisk tilslutning.

Derimod skal jeg anbefale, at forslaget om regulering af boligfællesskaber får en hurtig gang igennem tinget, således at vi kan få sat en endelig stopper for den udvikling, som for tiden foregår på anpartslejlighedsmarkedet. Vi finder i socialdemokratiet den nugældende tilstand meget, meget betænkelig. Jeg erklærer mig hermed enig med boligministeren i, at vi må se på disse alvorlige spørgsmål under udvalgsarbejdet.

Brixtofte (V):

Indledningsvis vil jeg slå fast, at venstre ikke betragter det radikale venstres forslag som værende i strid med boligforliget, og jeg forstod på den debat, vi havde forleden dag, at sådan bedømte ministeren det også.

Venstres målsætning er, at alle, der ønsker at eje deres egen bolig, skal have mulighed for det. De seneste års udvikling har vist, at der langt fra er et tilstrækkeligt antal ejerboliger i forhold til det udbredte ønske i befolkningen om at komme til at eje sin egen bolig.

De nærdemokratiske fordele ved at være selvejer er indlysende, idet lejere i vidt omfang er afhængige af beslutninger, der træffes af mennesker, der måske slet ikke bor i den ejendom, de bor i. Disse mangler på nærdemokrati gælder trods det indførte beboerdemokrati, der, selv om det er en forbedring, kun er en delvis løsning. Denne mangel på beboerdemokrati eller på nærdemokrati gælder både private udlejningsejendomme og almennyttige boligelskaber.

Derudover er der økonomiske fordele på længere sigt ved at være ejer, bl. a. derved, at man gennem sin månedlige boligudgift betaler afdrag, hvorved ejerens formue vokser alene i kraft heraf. Desuden vil formuen vokse, når der gennemføres forbedringer, og når boligerne i kraft af deres værdifasthed stiger i værdi i takt med inflationen. Når priserne på boliger i perioder er vokset hurtigere end den almindelige inflation, er årsagen, at der har været en udbredt mangel på ejerboliger, og denne mangel har endda givet sig udtryk i, at man har oprettet anpartslejligheder, der er en dårligere form for ejerbolig end f. eks. ejerlejligheder, andelslejligheder og parcelhuse.

Da man oprindeligt indførte ejerlejlighedsloven, førte den udbredte mangel på ejerboliger og de manglende kvalitetskrav i lovgivningen til, at meget dårlige, måske endda næsten saneringsmodne, lejligheder blev solgt med stor gevinst. Denne uhensigtsmæssige indførelse af ejerlejlighedsbegrebet i de første år førte til, at begrebet ejerlejligheder af nogle er blevet lagt for had. I virkeligheden er den typiske ejerlejlighed en fornuftig og tryk bolig for tusinder af danske familier.

I VKR-regeringens tid lykkedes det at ændre lovgivningen således, at der blev stillet kvalitetskrav til de ejendomme, der skulle udstykkes til ejerlejligheder. Men senere gennemførte den socialdemokratiske regering en ændring, hvorefter der ikke kan udstykkes ejerlejligheder i ejendomme, der er opført forud for 1. juli 1966. Det var en meget forkert beslutning, og jeg synes, vi skal være taknemlige over, at det radikale venstre har taget initiativ til fremsættelse af dette lovforslag, der kan rette op på denne socialdemokratiske misforståelse.

Jeg kan klart sige, at venstre fuldt ud støtter initiativet, idet der med lovforslagets